

Κείμενο Απόφασης

Αριθμός 186/2015

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ε' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ-(ΩΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ)

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βιολέττα Κυτέα, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αικατερίνη Βασιλακοπούλου - Κατσαβριά, Αγγελική Αλειφεροπούλου - Εισηγήτρια, Αριστείδη Πελεκάνο και Δημήτριο Χονδρογιάννη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε ως συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 13 και 20 Φεβρουαρίου 2015, με την παρουσία της Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου Βασιλικής Θεοδώρου (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέως) και του Γραμματέως Γεράσιμου Βάλσαμου, για να δικάσει την έφεση του εκκαλούντος - εκζητούμενου Μ. (όνομα) Α. (επώνυμο) του Α. Ε. και της Γ., γεν. στο χωριό ... Τουρκίας, και ήδη κρατουμένου στο Κατάστημα Κράτησης Κορυδαλλού, ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο με τις πληρεξουσίους δικηγόρους του Μ. Π. και Ι. - Μ. Τ., κατά της υπ'αριθμ. 12/2014 απόφασης του Συμβουλίου Εφετών Θράκης. Το Συμβούλιο Εφετών Θράκης με την ως άνω απόφασή του γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεως του ανωτέρω στις Δικαστικές Αρχές της Τουρκίας.

Κατά της αποφάσεως αυτής ο εκζητούμενος και τώρα εκκαλών, άσκησε την με αριθμό και ημερομηνία 337/10 Νοεμβρίου 2014 έφεση, για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Γραμματέως του Τμήματος Βουλευμάτων του Εφετείου Θράκης Ευάγγελου Ζελεσκίδη και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1117/14. Προκειμένης συζητήσεως

Αφού άκουσε τον εκζητούμενο και τον πληρεξούσιο δικηγόρο του, που με προφορική ανάπτυξη ζήτησαν όσα αναφέρονται στο σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα ο οποίος πρότεινε: Σε περίπτωση που αποδεικνύεται από τα έγγραφα ότι ο εκκαλών εκζητούμενος

έχει πολιτικό **άσυλο** από τις Ελβετικές Αρχές και είναι σε ισχύ, τότε να γίνει δεκτή η έφεση του.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 451 παρ.1 Κ.Ποιν.Δ., "κατά της οριστικής απόφασης του Συμβουλίου Εφετών", με την οποία τούτο γνωμοδότησε, κατά το άρθρο 450 του ίδιου Κώδικα, επί

αιτήσεως εκδόσεως **αλλοδαπού** , "επιτρέπεται σ' αυτόν για τον οποίο ζητείται η έκδοση και στον εισαγγελέα να ασκήσουν έφεση στο β' τμήμα (ήδη Ποινικό) του Αρείου Πάγου μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες από τη δημοσίευση της απόφασης για την έφεση συντάσσεται έκθεση από το γραμματέα εφετών". Επομένως, η υπό κρίση από 10-11-2014 με αριθ. εκθ. καταθ. 337/10-11-2014 έφεση του Μ. (όν.) Α. (επών.) του Α. Ε. και της Γ., γεννηθέντος στις 16-3-1969 στο ... Τουρκίας, Τούρκου υπηκόου και ήδη κρατουμένου στο Κατάστημα Κράτησης Κομοτηνής, που ασκήθηκε ενώπιον του Γραμματέα Εφετών Θράκης, κατά της 12/7-11-2014 αποφάσεως (βουλεύματος) του Συμβουλίου Εφετών Θράκης, με την οποία τούτο γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεώς του στην Τουρκία, προκειμένου να εκτίσει ποινή επιβαρυνμένης ισόβιας κάθειρξης σε εκτέλεση της 2006/124-

2008/147 από 21-5-2008 αποφάσεως του 11ου Κακουργιοδικείου Κωνσταντινούπολης για το αδίκημα της απόπειρας αλλαγής και κατάρτησης με βία της συνταγματικής τάξης της Τουρκίας, ως μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης, ασκήθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως (μη υπολογιζομένων στην 24ωρη προθεσμία της εφέσεως της 8ης και 9ης Νοεμβρίου 1914, ως εξαιρετέων ημερών - Σαββάτου και Κυριακής), οπότε πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί κατ' ουσίαν. Από τη διάταξη του άρθρου 502 παρ.2 Κ.Ποιν.Δ. προκύπτει, ότι το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα της εφέσεως προσδιορίζεται από την έκταση και το περιεχόμενο των λόγων της, στην έρευνα των οποίων περιορίζεται το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, που έχει εξουσία να κρίνει επί εκείνων μόνο των μερών της πρωτόδικης αποφάσεως, στα οποία αναφέρονται οι προτεινόμενοι από τον εκκαλούντα λόγοι εφέσεως. Τούτο ισχύει και επί του ενδίκου μέσου της εφέσεως ενώπιον του κατ' άρθρ. 451 παρ.1 Κ.Ποιν.Δ. αρμόδιου τμήματος του Αρείου Πάγου εναντίον της περί εκδόσεως αποφάσεως του Συμβουλίου Εφετών.- Στην προκειμένη περίπτωση, ο εκκαλών - εκζητούμενος προσβάλλει την προαναφερόμενη υπ' αριθ. 12/2014 απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Θράκης, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του δικογράφου της εφέσεως, για εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, οπότε η έφεση αυτή πρέπει να εξετασθεί ως προς το βάσιμο του προβαλλομένου αυτού λόγου της.

Κατά το άρθρο 28 παρ.1 εδ. α' του Συντάγματος, οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού Ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου, κατά δε το άρθρο 436 του Κ.Ποιν.Δ. παρ.1, αν δεν υπάρχει σύμβαση, οι όροι και η διαδικασία της εκδόσεως αλλοδαπών εγκληματιών ρυθμίζονται από τις διατάξεις των επόμενων άρθρων (ήτοι των άρθρων 437 - 456 Κ.Ποιν.Δ.), οι οποίες, εφαρμόζονται ακόμη και αν υπάρχει σύμβαση, αν δεν έρχονται σε αντίθεση με αυτή, καθώς και στα σημεία που δεν προβλέπει η σύμβαση. Τέτοια σύμβαση, την οποία έχουν κυρώσει η Ελλάδα στις 6.5.1961 με το Ν. 4165/1961 και η Τουρκία στις 7.1.1960, είναι η από 13.12.1957 Ευρωπαϊκή Σύμβαση Εκδόσεως (Ε.Σ.Ε.), που υπογράφηκε στο Παρίσι και διέπει το δίκαιο της εκδόσεως μεταξύ των κρατών τούτων. Κατά το άρθρο 2 παρ.1 της Συμβάσεως αυτής, "Εκδοσις ενεργείται δια πράξεις κολασίμους υπό των Νόμων του αιτούντος Μέρους και του Μέρους παρ' ου αιτείται η έκδοσις, αίτινες τιμωρούνται δια ποινής στέρησης της ελευθερίας ή δια μέτρου ασφαλείας ανωτάτου ορίου ενός τουλάχιστον έτους ή αυστηροτέρας ποινής. Οσάκις έλαβε χώραν καταδίκη εις ποινήν ή επεβλήθη μέτρον ασφαλείας εις το έδαφος του αιτούντος Μέρους η απαγγελθείσα κύρωσις δέον να είναι διαρκείας τεσσάρων μηνών κατ' ελάχιστον όριον". Κατά το άρθρο 12 παρ.1 και 2 της άνω Συμβάσεως, "Η αίτησις θέλει διατυπωθεί εγγράφως και υποβληθεί δια της διπλωματικής οδού. Δι' απευθείας συνεννοήσεως δύναται να συμφωνηθεί μεταξύ δύο ή περισσοτέρων Μερών έτερον μέσον. Προς υποστήριξιν της αιτήσεως θέλουσι προσαχθεί α) το πρωτότυπον ή επίσημον αντίγραφον, είτε εκτελεστής καταδικαστικής αποφάσεως, είτε εντάλματος συλλήψεως ή ετέρας τινός πράξεως, εχούσης την αυτήν ισχύν, εκδιδομένης κατά τους τύπους τους καθοριζομένους υπό της Νομοθεσίας του αιτούντος Μέρους, β) έκθεσις των αξιοποιώνων πράξεων δι' άς ζητείται η έκδοσις, του τόπου και χρόνου διαπράξεως, του κατά Νόμον χαρακτηρισμού και της παραπομπής εις τας νομοθετικές διατάξεις, αίτινες έχουσιν εφαρμογήν και αίτινες δέον να εμφανίζονται κατά το δυνατόν ακριβέστερον, γ) αντίγραφον των προβλεπουσών την πράξιν διατάξεων ή, εφόσον τούτο δεν καθίσταται εφικτόν, δήλωσιν περί του εφαρμοστέου δικαίου, ως και ο κατά το δυνατόν ακριβέστερος χαρακτηρισμός του καταζητουμένου ατόμου και πάσα ετέρα πληροφορία δυναμένη να καθορίσει την ταυτότητα και την εθνικότητα τούτου". Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις του άρθρου 3 παρ.1 και 2 της αυτής ως άνω Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Εκδόσεως, "1. Δεν χωρεί έκδοσις, εάν αξιόποινος πράξις, δι' ην αιτείται η έκδοσις θεωρείται υπό του ετέρου Μέρους, ως πολιτική τοιαύτη ή ως πράξις συναφής προς τοιαύτην παράβασιν. 2. Ο αυτός κανών ισχύει, εάν το καλούμενον

προς έκδοσιν Μέρος έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύη, ότι η αίτησις εκδόσεως, αιτιολογηθείσα δια τινός παραβάσεως του Κοινού Δικαίου υπεβλήθη επί τω σκοπώ διώξεως ή κολάσεως ατόμου διά φυλετικά, θρησκευτικά ή πολιτικά τούτου φρονήματα ή εθνικά τοιαύτα, ή ότι η θέσις του εν λόγω ατόμου διατρέχει κίνδυνον να επιδεινωθή από τον ένα ή τον έτερον των ως άνω λόγων". Ανάλογες είναι και οι παράλληλα ισχύουσες διατάξεις του άρθρου 438 περ. γ' και ε' Κ.Ποιν.Δ., σύμφωνα με τις οποίες "Η έκδοση απαγορεύεται: α).....β).....γ) αν πρόκειται για έγκλημα που κατά τους ελληνικούς νόμους χαρακτηρίζεται πολιτικό, στρατιωτικό, φορολογικό ή του τύπου, ή διώκεται μόνο ύστερα από έγκληση αυτού που αδικήθηκε, ή όταν από τις περιστάσεις προκύπτει ότι η έκδοση ζητείται για λόγους πολιτικούς, δ).....ε) αν πιθανολογείται ότι εκείνος για τον οποίο ζητείται η έκδοση θα καταδιωχθεί από το κράτος στο οποίο παραδίδεται για πράξη διαφορετική από εκείνη για την οποία ζητείται η έκδοση". Κατά την έννοια της παραπάνω διατάξεως της περ. γ' του άρθρου 438 Κ.Ποιν.Δ., πολιτικοί είναι οι λόγοι, όταν με την έκδοση η Κυβέρνηση του εκζητούντος Κράτους επιδιώκει να εκδικηθεί ή να καταστείλει την αντίδραση πολιτικού της αντιπάλου, εξαιτίας της αντιθέσεώς του προς αυτήν. Εξάλλου, κατά το άρθρο 33 παρ.1 της από 28-7-1951 Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων, που κυρώθηκε από την Ελλάδα με το Ν.Δ. 3989/1959 (όπως έχει τροποποιηθεί με το από 31-1-1967 πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης, που κυρώθηκε με τον Α.Ν. 389/1968 Α'125) και αποτελεί, σύμφωνα με το προεκτεθέν άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος, τμήμα της ελληνικής έννομης τάξεως, κατισχύον κάθε αντίθετης νομοθετικής διατάξεως, "ουδεμία Συμβαλλομένη Χώρα θα απελαύνη ή θα επαναπροωθή, καθ' οιονδήποτε τρόπον, πρόσφυγας εις τα σύνορα εδαφών ένθα η ζωή ή η ελευθερία αυτών απειλούνται δια λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων". Κατά δε το άρθρο 1Α παρ.2 της ίδιας Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης (όπως αυτή τροποποιηθείσα κατά τα ανωτέρω ισχύει), κατά την έννοια της εν λόγω Συμβάσεως ο όρος "πρόσφυγας" εφαρμόζεται, μεταξύ άλλων, επί "παντός προσώπου, όπερ συνεπεία.....δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύει της προστασίας της χώρας ταύτης". Επιπροσθέτως, σύμφωνα με τους ορισμούς του άρθρου 2 περ. δ' και στ' του Π.Δ. 113/2013

"Καθεστώς του πρόσφυγα: ενιαία διαδικασία αναγνώρισης σε [] αλλοδαπούς [] και ανιθαγενείς", που εκδόθηκε σε συμμόρφωση προς την Οδηγία 2005/85/Ε.Κ. του Συμβουλίου, τέθηκε σε ισχύ από 14-6-2013 (και αντικατέστησε το προηγούμενο

σχετικό Π.Δ. 114/2010), αφενός μεν "αιτών διεθνή προστασία" ή "αιτών [] άσυλο []" είναι ο [] αλλοδαπός [] ή ανιθαγενής, ο οποίος δηλώνει προφορικώς ή εγγράφως ενώπιον οποιασδήποτε ελληνικής αρχής, στα σημεία εισόδου στην

ελληνική επικράτεια ή εντός αυτής, ότι ζητεί [] άσυλο [] ή επικουρική προστασία στη χώρα μας ή με οποιονδήποτε τρόπο ζητεί να μην απελαθεί σε κάποια χώρα εκ φόβου διώξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης ή επειδή κινδυνεύει να υποστεί σοβαρή βλάβη σύμφωνα με το άρθρο 15 του Π.Δ. 96/2008 (περ. δ'

του άνω Π.Δ.), αφετέρου δε "πρόσφυγας" είναι ο [] αλλοδαπός ή ο ανιθαγενής, στο πρόσωπο του οποίου πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 1Α της Συμβάσεως της Γενεύης (περ. στ' του άνω Π.Δ.), ενώ η σοβαρή βλάβη, κατ' άρθρ. 15 Π.Δ.

96/2008, συνίσταται σε: α) θανατική ποινή ή εκτέλεση, ή β) βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία του αιτούντος στη χώρα καταγωγής του, ή γ) σοβαρή προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής ακεραιότητας αμάχου λόγω βίας ασκούμενης αδιακρίτως σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύρραξης. Στο άρθρο 5 παρ.2 του ίδιου πιο πάνω Π.Δ. (113/2013) ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι η παράδοση ή η έκδοση δεν πρέπει να οδηγεί σε έμμεση ή άμεση επαναπροώθηση του ενδιαφερομένου κατά παράβαση του άρθρου 33 παρ.1 της Συμβάσεως της Γενεύης ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 15 του Π.Δ. 96/2008. Ακόμη, κατά το άρθρο 2 περ. ε' του Π.Δ. 141/2013 "Διεθνής προστασία αλλοδαπών, ανιθαγενών - ενιαίο καθεστώς για πρόσφυγες Οδηγίας 2011/95/ΕΕ", "πρόσφυγας" είναι ο αλλοδαπός, ο οποίος, συνεπεία βάσιμου φόβου δίωξης λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, πολιτικών πεποιθήσεων ή συμμετοχής σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, βρίσκεται εκτός της χώρας της ιθαγένειάς του και δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να θέσει εαυτόν υπό την προστασία της εν λόγω χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος, βρισκόμενος εκτός της χώρας της προηγούμενης συνήθους διαμονής του για τους ίδιους προαναφερθέντες λόγους, δεν μπορεί ή λόγω του φόβου αυτού δεν επιθυμεί να επιστρέψει σε αυτήν και κατά το άρθρο 21 παρ.1 του ίδιου ως άνω Π.Δ. (141/2013), "οι αρμόδιες αρχές σέβονται την αρχή της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις της Χώρας". Τα δύο πιο πάνω κύρια νομοθετικά κείμενα σχετικά με την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα στην Ελλάδα, δηλαδή το Π.Δ. 141/2013 και 113/2013, προβλέπουν, επί πλέον, στις διατάξεις των άρθρων 3 και 3 παρ.3, αντίστοιχα, ότι "η ερμηνεία και εφαρμογή του παρόντος διατάγματος τελεί σε συμφωνία με τη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 περί της Νομικής Καταστάσεως των Προσφύγων, όπως τροποποιήθηκε από το συναφές Πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης του 1967, καθώς και τις διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου που έχουν επικυρωθεί από την Ελλάδα", διατάξεις, οι οποίες αποτελούν ρητή επιβεβαίωση της υπεροχής των διατάξεων της Συμβάσεως της Γενεύης του 1951 και άλλων νομοθετικών κειμένων περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων που έχουν κυρωθεί από την Ελλάδα, σύμφωνα με το άρθρο 28 του Συντάγματος. Από τις προεκτεθείσες διατάξεις προκύπτει, ότι η έκδοση του "πρόσφυγα" εμποδίζεται, όταν αυτή (έκδοση) οδηγεί σε επαναπροώθησή του στα σύνορα εδαφών, όπου η ζωή ή η ελευθερία αυτού απειλούνται για λόγους φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων (άρθρ. 33 παρ.1 της Συμβάσεως της Γενεύης του 1951) ή σε κίνδυνο σοβαρής βλάβης, συνισταμένης σε θανατική ποινή ή εκτέλεση ή βασανιστήρια ή απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή τιμωρία αυτού στη χώρα καταγωγής του ή σοβαρή προσωπική απειλή κατά της ζωής ή της σωματικής του ακεραιότητας λόγω βίας ασκούμενης αδιακρίτως σε καταστάσεις διεθνούς ή εσωτερικής ένοπλης σύρραξης (άρθρ. 15 του Π.Δ. 96/2008). Η αρχή της μη επαναπροώθησης εφαρμόζεται πλήρως στο πλαίσιο της έκδοσης, πράγμα που απορρέει από τη διατύπωση του άρθρου 33 παρ.1 της Συμβάσεως της Γενεύης του 1951, το οποίο αναφέρεται σε απέλαση ή επαναπροώθηση "καθ' οιονδήποτε τρόπον", η δε απαγόρευση της επαναπροώθησης σημαίνει, επιγραμματικά, την απαγόρευση επιστροφής ενός πρόσφυγα στη χώρα καταγωγής του, καθώς και σε άλλη χώρα, όπου αντιμετωπίζει κίνδυνο να υποστεί βασανιστήρια ή άλλες σοβαρές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων (βλ. και άρθρο 3 της Συμβάσεως κατά των Βασανιστηρίων και Άλλων Τρόπων Σκληρής, Απάνθρωπης ή Ταπεινωτικής Μεταχείρισης ή Τιμωρίας του 1984, που κυρώθηκε με το Ν. 1782/1988, άρθρα 6 και 7 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα του 1966, που κυρώθηκε με το Ν. 1532/1985 και άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών του 1950 - Ε.Σ.Δ.Α., που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/19-20.9.1974). Από άποψη ιεραρχήσεως των υποχρεώσεων, που ανακύπτουν στο πλαίσιο των διαδικασιών έκδοσης, οι κανόνες του διεθνούς προσφυγικού δικαίου και του δικαίου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων υπερισχύουν των αντίστοιχων, που θεσπίζονται από συνθήκες περί έκδοσης, ενόψει του ότι ο Καταστατικός Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών προβλέπει, ότι οι υποχρεώσεις που

εγκαθιδρύονται με το Χάρτη υπερισχύουν έναντι αυτών, που απορρέουν από άλλες διεθνείς συμφωνίες, μία δε θεμελιώδης υποχρέωση, που καθιερώνεται από το Χάρτη, είναι ο σεβασμός και η τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών ως προς όλους, αδιακρίτως φυλής, φύλου, γλώσσας ή θρησκείας (άρθρο 103 σε συνδ. με τα άρθρα 55 γ και 56 του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών). Μάλιστα, στο πόρισμα με αριθ. 12 (XXIX - 1978), για την εξω-εδαφική ισχύ του καθορισμού του καθεστώτος του πρόσφυγα, η Εκτελεστική Επιτροπή της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. αναγνώρισε το διεθνή χαρακτήρα του καθεστώτος του πρόσφυγα, επισημαίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι πρόσφυγες, κάτοχοι ταξιδιωτικού εγγράφου, που έχει εκδοθεί από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, έχουν τη δυνατότητα να ταξιδέψουν σε άλλα Συμβαλλόμενα Κράτη και, ότι το καθεστώς του πρόσφυγα, που έχει αναγνωριστεί από ένα Συμβαλλόμενο Κράτος, θα αναγνωρίζεται επίσης και από τα άλλα Συμβαλλόμενα Κράτη. Από τα ανωτέρω εκτεθέντα συνάγεται, ότι η αναγνώριση από ένα κράτος του καθεστώτος του πρόσφυγα σε κάποιο πρόσωπο σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 (πράγμα που σημαίνει, ότι το άτομο έχει βάσιμο και δικαιολογημένο φόβο διώξεως στο εκζητούν κράτος και ότι η εφαρμογή του φραγμού για την έκδοσή του, δυνάμει του άρθρου 33 παρ.1 της εν λόγω Συμβάσεως και του διεθνούς εθιμικού δικαίου, έχει ήδη εξεταστεί και αποφασιστεί) έχει εξω-εδαφική ισχύ, τουλάχιστον όσον αφορά στα συμβαλλόμενα στη Σύμβαση της Γενεύης κράτη, μεταξύ των οποίων καταλέγονται η Ελλάδα και η Ελβετία, οπότε η αναγνώριση ενός προσώπου ως πρόσφυγα από ένα συμβαλλόμενο κράτος είναι σεβαστή και αναγνωρίζεται και στα άλλα συμβαλλόμενα κράτη. Τέλος, στο άρθρο 450 παρ.1 σε συνδ. με το άρθρ. 438 στοιχ. δ' του Κ.Ποιν.Δ. ορίζεται, ότι το Συμβούλιο γνωμοδοτεί αιτιολογημένα για την αίτηση της εκδόσεως και αποφαινεται για το αν εκείνος που έχει συλληφθεί και δικάζεται είναι το ίδιο πρόσωπο με εκείνο του οποίου ζητείται η έκδοση, αν υπάρχουν τα απαιτούμενα για την έκδοση δικαιολογητικά έγγραφα, αν το έγκλημα που αποδίδεται στον εκζητούμενο ή για το οποίο αυτός καταδικάστηκε είναι από εκείνα, για τα οποία επιτρέπεται η έκδοση, καθώς και για το αν έχει προκύψει λόγος, που εμποδίζει τη δίωξη ή την έκδοση ή την εκτέλεση της ποινής ή αποκλείει ή εξαλείφει το αξιόποινο.- Στην προκειμένη περίπτωση, από όλα τα έγγραφα, τα οποία υπάρχουν στη δικογραφία, μεταξύ των οποίων και τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης, που αναγνώστηκαν, σε συνδυασμό με όσα εξέθεσε ο εκκαλών - εκζητούμενος μέσω διερμηνέα πρωτοδίκως και ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, καθώς και οι συνήγοροί του, προφορικά και με το κατατεθέν υπόμνημά του, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Με την υπ' αριθ. 2009/1-3878 από 31-7-2014 αίτηση της γενικής Εισαγγελίας της Κων/πολης, που υποβλήθηκε δια της διπλωματικής οδού, ζητείται η έκδοση στις Τουρκικές δικαστικές αρχές του Τούρκου υπηκόου Μ. (όν.) Α. (επών.) του Α. Ε. και της G., που γεννήθηκε στις 16-3-1969 στο χωριό ... Τουρκίας, κατοίκου ... και ήδη κρατουμένου στο Γενικό Κατάστημα Κράτησης Κομοτηνής, διωκομένου με το από 3-9-2010 ένταλμα σύλληψης της Γενικής Εισαγγελίας Κωνσταντινούπολης, για να εκτίσει την ποινή της επιβαρυμένης ισόβιας κάθειρξης, η οποία του επιβλήθηκε με την 2006/124-2008/147 από 21-5-2008, ερήμην τούτου εκδοθείσα, απόφαση του 11ου Κακουργιοδικείου της Κωνσταντινούπολης, που έχει καταστεί αμετάκλητη, για την αξιόποινη πράξη της απόπειρας αλλαγής και κατάργησης με βία της συνταγματικής τάξης της Τουρκίας, ως μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης, σύμφωνα με το άρθρο 146/1 του τουρκικού Ποινικού Κώδικα. Προς υποστήριξη της αιτήσεως αυτής προσκομίζονται όλα τα απαιτούμενα, κατά το άρθρο 12 της προμνημονευόμενης Ε.Σ.Ε. (που δέπει το δίκαιο της εκδόσεως μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας), έγγραφα και δη: 1) αντίγραφο, σε επίσημη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα, της προαναφερόμενης αμετάκλητης καταδικαστικής αποφάσεως του 11ου Κακουργιοδικείου της Κωνσταντινούπολης, από την οποία προκύπτει, ότι ο εκκαλών καταδικάστηκε στην άνω ποινή της επιβαρυμένης ισόβιας κάθειρξης για το έγκλημα της απόπειρας αλλαγής, αντικατάστασης και κατάργησης εξολοκλήρου ή εν μέρει του συνταγματικού καθεστώτος (της Τουρκίας) με βία και με τη χρήση όπλου, ως μέλος της παράνομης ένοπλης

τρομοκρατικής οργάνωσης Τουρκικού Κομμουνιστικού Κόμματος Μαρξιστικού-Λενινιστικού-Εργατικού Χωρικού Απελευθερωτικού Στρατού (ΤΚΡ/ΜΛ-ΤΙΚΚΟ), που κατά την εν λόγω απόφαση τελέστηκε στην Κωνσταντινούπολη κατά τα έτη 1990 έως 1992 και προβλέπεται και τιμωρείται από τις διατάξεις του άρθρου 146/1 του τουρκικού Π.Κ., η πράξη δε αυτή είναι αξιόποινη και με βάση τις αντίστοιχες διατάξεις των άρθρων 187 και 187Α του ελληνικού Π.Κ., 2) έκθεση της αξιόποινης αυτής πράξεως, για την οποία ζητείται η έκδοση, με αναφορά του τόπου και χρόνου τελέσεώς της, καθώς και του κατά νόμο χαρακτηρισμού της με παραπομπή στις νομοθετικές διατάξεις του τουρκικού δικαίου, που έχουν εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση και 3) αντίγραφο των τουρκικών διατάξεων, που προβλέπουν την πράξη αυτή, καθώς και στοιχεία για τον ακριβή χαρακτηρισμό του εκζητούμενου-εκκαλούντος, που καθορίζουν την ταυτότητα και την εθνικότητά του. Από τα ανωτέρω (αλλοδαπή απόφαση και λοιπά σχετικά έγγραφα) προκύπτει η παραπάνω αξιόποινη πράξη κατά τόπο και χρόνο διαπράξεώς της από τον εκζητούμενο, ότι η προμνημονευόμενη απόφαση είναι εκτελεστή, καθώς και ότι πληρούται η προϋπόθεση, ότι η ανωτέρω πράξη τιμωρείται, τόσο κατά το ελληνικό, όσο και κατά το τουρκικό ποινικό δίκαιο, με στερητική της ελευθερίας ποινή, το ανώτατο όριο της οποίας είναι μεγαλύτερο από ένα έτος, η δε απαγγελθείσα με την εν λόγω απόφαση κύρωση έχει διάρκεια μεγαλύτερη των τεσσάρων μηνών. Η ταυτότητα, καθώς και η υπηκοότητα του εκκαλούντος και παραστάντος ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Θράκης, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση (βούλευμα) και ενώπιον του ακροατηρίου του Δικαστηρίου τούτου, διακριβώθηκαν πλήρως, είναι δε εκείνος, του οποίου ζητείται η έκδοση, καταδικάστηκε με την προμνημονευόμενη αλλοδαπή απόφαση και ήδη κρατείται στην Ελλάδα (Γενικό Κατάστημα Κράτησης Κομοτηνής), αφού συνελήφθη στις 20-7-2014 στο Ορμένιο Έβρου, κατόπιν της από 20-7-2014 εντολής προσωρινής σύλληψης του Εισαγγελέα Εφετών Θράκης, που εκδόθηκε δυνάμει της υπ' αριθ. Α-2239/3-2014 από 21-3-2014 Ερυθράς Αγγελίας Διεθνών Αναζητήσεων της ΙΝΤΕΡΠΟΛ Τουρκίας. Περαιτέρω, αποδείχτηκε, ότι ο εκκαλών, που γεννήθηκε, όπως προαναφέρθηκε, στην Τουρκία το έτος 1969 και είναι, κατά τους ισχυρισμούς του, κουρδικής καταγωγής, από τα φοιτητικά του χρόνια δραστηριοποιείτο πολιτικά, ενεργά και δημόσια, ως υποστηρικτής αριστερών και φιλοκουρδικών ιδεών, στα πλαίσια του φοιτητικού κινήματος στην Τουρκία, οργανώνοντας, με την ιδιότητα του προέδρου φοιτητικού συλλόγου, πορείες, διαμαρτυρίες, πολιτικές συζητήσεις και άλλες εκδηλώσεις κατά του τουρκικού καθεστώτος και συμμετέχοντας ενεργά σε αυτές, με αποτέλεσμα από το 1990 να αποτελεί στόχο των τουρκικών αρχών. Έτσι και ανεξαρτήτως της αιτιολογίας της προαναφερόμενης καταδικαστικής αποφάσεως περί τελέσεως από αυτόν της προμνημονευόμενης πράξεως, στη σύλληψή του από τις τουρκικές αρχές στις 5-11-1992 ασφαλώς συνετέλεσε και η άνω πολιτική του δράση. Ο ίδιος ισχυρίζεται συναφώς, ότι η δίωξή του οφείλεται στις πολιτικές του πεποιθήσεις και υποστηρίζει, ότι έχει υποστεί βασανιστήρια και εξευτελιστική μεταχείριση από τις τουρκικές αρχές. Από της κατά τα άνω συλλήψεώς του, ο εκκαλών-εκζητούμενος κρατήθηκε σε καταστήματα κράτησης της Τουρκίας ως υπόδικος μέχρι τις 16-7-2001, ήτοι κρατήθηκε προφυλακισμένος για 3.175 ημέρες, όπως προκύπτει από την ίδια την αίτηση έκδοσης της Γενικής Εισαγγελίας της Κωνσταντινούπολης. Μάλιστα, στις 8-12-1992, οπότε εξετάστηκε αυτός από την ιατροδικαστική υπηρεσία των τουρκικών φυλακών, όπου εκρατείτο, διαπιστώθηκαν πόνοι και στους δύο ώμους, πόνος κατά την ούρηση, πόνος και ευαισθησία στο πέος, μελανιές πίσω από τη μασχάλη του αριστερού του χεριού, στα δύο γόνατα και έξι πληγές στο αριστερό του πόδι (βλ. την προσκομιζόμενη σε νόμιμη μετάφραση υπ' αριθ. 992/3285/8-12-1992 βεβαίωση της άνω τουρκικής υπηρεσίας), που συνιστούν σημάδια βασανισμών. Λίγο πριν από τις 16-7-2001 και δη στις 10-7-2001, αφού είχε προηγηθεί πολύμηνη απεργία πείνας από τον εκκαλούντα, διαγνώσθηκε από αρμόδια εξειδικευμένη επιτροπή του τουρκικού Υπουργείου Δικαιοσύνης, ότι αυτός έπασχε από το σύνδρομο Wernicke-Korsakoff, που, κατά την, προσκομιζόμενη σε επίσημη μετάφραση, σχετική από 11-7-2001 έκθεση της επιτροπής αυτής, αποτελούσε σαφή απειλή για τη ζωή

του στις συνθήκες φυλακής και ότι η φυλάκισή του στη Φυλακή της Αδριανούπολης, όπου εκρατείτο τότε και εξετάστηκε από την άνω επιτροπή, έπρεπε να αναβληθεί για έξι μήνες. Μάλιστα, σύμφωνα με την έκθεση της εν λόγω επιτροπής, στην οποία μετείχαν οι αναφερόμενοι σ' αυτήν πέντε ιατροί (δύο ιατροδικαστές, γενικός χειρουργός, ορθοπεδικός-τραυματιολόγος και παθολόγος), που αποφάνθηκαν ομόφωνα, διαπιστώθηκε, ότι ο ήδη εκζητούμενος-εκκαλών είχε σοβαρή ενόχληση στο φως και τον ήχο, ότι δεν μπορούσε να κινηθεί, ότι τα ούρα και τα κόπρανα τα έκανε με τη βοήθεια φίλων του στο κρεβάτι σε δοχείο, ότι είχε οίδημα στον δεξιό έξω σφυρό, αδυναμία να συνθέτει τις σκέψεις και τις εκφράσεις του, ανεπάρκεια μνήμης και γνωστικά ελλείμματα λειτουργίας, που εκδηλώνονται με το σύνδρομο αυτό. Ο εκζητούμενος-εκκαλών στη συνέχεια, βάσει της εκθέσεως αυτής, απολύθηκε προσωρινά στις 16-7-2001 για έξι μήνες και στη συνέχεια διέφυγε από την Τουρκία και από το έτος 2003 εγκαταστάθηκε στην Ελβετία, όπου, κατ' αίτησή του, στις 29-6-2004 αναγνωρίστηκε στο πρόσωπό του η ιδιότητα του πρόσφυγα και του χορηγήθηκε άσυλο από τις ελβετικές αρχές (βλ. την από 29-6-2004 απόφαση ασύλου του Ομοσπονδιακού Γραφείου της Ελβετίας για τους Πρόσφυγες, νομίμως μεταφρασμένη στην ελληνική). Ακόμη, από την υπ' αριθ. 101/18-11-2014 ρηματική διακοίνωση της ελβετικής πρεσβείας στην Αθήνα, νομίμως μεταφρασμένη στην ελληνική, προκύπτει ότι ο εκζητούμενος-εκκαλών είναι πρόσφυγας δικαιούχος ασύλου στην Ελβετία από 29-6-2004 και κάτοχος του υπ' αριθ. Q0325441 ταξιδιωτικού εγγράφου, με το οποίο μπορεί αυτός να επιστρέψει οποιαδήποτε στιγμή στην Ελβετία και το οποίο έφερε μαζί του κατά τη σύλληψή του στην Ελλάδα, όπως ρητά αναφέρεται στη σχετική από 20-7-2014 έκθεση συλλήψεώς του. Στο εν λόγω ταξιδιωτικό έγγραφο (που είναι από εκείνα, που χορηγούνται διεθνώς στους αναγνωρισμένους πρόσφυγες), αντίγραφο του οποίου προσκομίζεται νόμιμα μεταφρασμένο, εκδοθέν από τις ελβετικές αρχές στις 20-11-2012 και ισχύον μέχρι 19-11-2017, ρητά αναγράφεται, μεταξύ άλλων, ότι τούτο έχει εκδοθεί σύμφωνα με τη Σύμβαση της 28-7-1951 (Διεθνή Σύμβαση της Γενεύης για τους πρόσφυγες) και ότι είναι ισχυρό για όλες τις χώρες, εκτός της χώρας, από την οποία διέφυγε ο κάτοχός του. Εξάλλου, στην πιο πάνω ρηματική διακοίνωση της ελβετικής πρεσβείας διαλαμβάνεται ακόμη κατά λέξη, ότι "οι Ελβετικές αρχές παρακαλούν τις Ελληνικές αρχές να λάβουν όλα τα απαραίτητα μέτρα για τη διεθνή συνήθη προστασία του κου Acunbay, στον οποίο έχει χορηγηθεί το καθεστώς του πρόσφυγα" και ότι, λόγω του ότι "είναι δικαιούχος ασύλου στην Ελβετία, οι Ελβετικές αρχές επισημαίνουν την αρχή της <<μη επαναπροώθησεως>>, σύμφωνα με την οποία κανένα κράτος δεν θα έπρεπε να επαναπροωθεί έναν πρόσφυγα σε μία χώρα όπου η ζωή του ή η ελευθερία του θα μπορούσαν να απειληθούν (άρθρ. 33 της Σύμβασης για το καθεστώς προσφύγων, Γενεύη 28-7-1951)". Με βάση την ανωτέρω ρηματική διακοίνωση, οι ελβετικές αρχές, οι οποίες προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, ότι επιδεικνύουν ζωηρό ενδιαφέρον για τον εκζητούμενο-εκκαλούντα, θεωρούν, ότι η δίωξή του στην Τουρκία γίνεται για λόγους πολιτικούς (βλ. και το Α.Π.Φ.682/ΑΣ 2986 από 19-11-2014 έγγραφο του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών). Άλλωστε, πρέπει να συνεκτιμηθεί και το γεγονός, ότι η αρχική σύλληψή του, η υποδικία του και η καταδίκη του προσιδιάζουν σε έγκλημα, που υποκρύπτει δίωξη αυτού για τις πολιτικές του πεποιθήσεις. Τα ανωτέρω αποδειχθέντα σε συνδυασμό με το γεγονός, ότι η αναγνώριση του εκζητουμένου-εκκαλούντος ως πρόσφυγα, δικαιούχου διεθνούς προστασίας τουλάχιστον μεταξύ των συμβαλλόμενων στη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 κρατών, στα οποία συγκαταλέγονται η Ελλάδα και η Ελβετία και η χορήγηση σ' αυτόν από την τελευταία ασύλου, καθώς και του πιο πάνω ταξιδιωτικού εγγράφου, έλαβαν χώρα κατόπιν νόμιμης έρευνας και αποφάσεως από τις ελβετικές αρχές σε σχέση με τις προϋποθέσεις απονομής στο πρόσωπό του του κατά τα άνω εξαιρετικού καθεστώτος του πρόσφυγα, ισχύουν δε και στην Ελλάδα σύμφωνα με την αναπτυχθείσα στη μείζονα σκέψη αρχή της εξω-εδαφικής ισχύος του καθεστώτος τούτου, σαφώς συνηγορούν υπέρ του ότι με την επαναπροώθησή του στην Τουρκία υπάρχει βάσιμος φόβος να διωχθεί αυτός και να απειληθεί η σωματική του ακεραιότητα και η ελευθερία του λόγω των πολιτικών του πεποιθήσεων, σε κάθε περίπτωση δε, ο ίδιος διατρέχει τον κίνδυνο να

επιδεινωθεί η θέση του, λόγω των φρονημάτων του. Ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων, συντρέχει νόμιμη περίπτωση, που καθιστά μη επιτρεπτή την έκδοση του εκζητουμένου-εκκαλούντος στην Τουρκία, της οποίας είναι υπήκοος, τόσο κατά το άρθρο 3 παρ.1 και 2 της από 13.12.1957 Ευρωπαϊκής Συμβάσεως Εκδόσεως (Ε.Σ.Ε.), που διέπει το δίκαιο της εκδόσεως μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας αλλά και το παράλληλα ισχύον άρθρο 438 περ. γ' Κ.Ποιν.Δ., όσο και κατά το άρθρο 33 παρ.1 της Συμβάσεως της Γενεύης του 1951, σε συνδυασμό με το παρατεθέν στη μείζονα σκέψη άρθρ. 21 παρ.1 του Π.Δ. 141/2013, όπου προβλέπεται ο σεβασμός της αρχής της μη επαναπροώθησης σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις της Ελλάδας.

Επομένως, το πρωτοβάθμιο Συμβούλιο, το οποίο δέχτηκε τα αντίθετα, ότι δηλαδή δεν υπήρχε κώλυμα που να εμποδίζει την έκδοση του εκκαλούντος-εκζητουμένου και γνωμοδότησε υπέρ της εκδόσεώς του στην Τουρκία, προκειμένου να εκτίσει την επιβληθείσα σ' αυτόν κατά τα άνω ποινή, ως συντρεχουσών όλων των πρϋποθέσεων εκδόσεώς του, έσφαλε περί την εκτίμηση των αποδείξεων και πρέπει, κατά παραδοχή της περί τούτου υπό κρίση εφέσεως αυτού, ως και κατ' ουσίαν βάσιμης, να εξαφανιστεί η προσβαλλόμενη απόφαση (βούλευμα) και το παρόν Συμβούλιο να γνωμοδοτήσει κατά της εκδόσεώς του. Τέλος, πρέπει να αρθεί η προσωρινή κράτηση, στην οποία διατελεί ο ανωτέρω εκζητούμενος και να διαταχθεί η απόλυσή του από τις φυλακές, αν δεν κρατείται για άλλη αιτία.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσίαν την υπ' αριθ. 337/2014 έφεση του εκζητουμένου Μ. (όν.) Α. (επών.) του Α. Ε. και της Γ., κατά της υπ' αριθμ. 12/2014 αποφάσεως του Συμβουλίου Εφετών Θράκης.

Εξαφανίζει την απόφαση αυτή.

Γνωμοδοτεί, ότι δεν πρέπει να εκδοθεί στις δικαστικές αρχές της Τουρκίας ο ανωτέρω, γεννηθείς στις 16-3-1969 στην Τουρκία, υπήκοος Τουρκίας και κάτοικος Ζυρίχης Ελβετίας, για να εκτίσει ποινή επιβαρυμένης ισόβιας κάθειρξης, σε εκτέλεση της 2006/124-208/147 από 21-5-2008 αμετάκλητης αποφάσεως του 11ου Κακουργιοδικείου Κωνσταντινούπολης.

Αίρει την προσωρινή κράτηση, στην οποία διατελεί ο ανωτέρω εκζητούμενος.

Διατάσσει την απόλυσή του από τις φυλακές, εφόσον δεν κρατείται για άλλη αιτία.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19 Φεβρουαρίου 2015.

Εκδόθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 20 Φεβρουαρίου 2015.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ